

~~Notes~~

De to' Emili Vendrell qui canta
gloriosament les cançons del mon,
i la sensibilitat del mon ^{que} cada
colp més lluny les hi demana, agraït
son les cançons seves.

Tal volta la proximitat de l'art
d'en Vendrell rau aquí: en no
estrangeritzar-se. En ser un poeta,
un home, no solsament de la seva
terra sinó admetre del seu lloc;
d'això fa-ne la glòria i la
quotidiana amistat i emoció i, sense
perill de desarrelar-se'n, benaurat el
dell de la seva veu i la gruita
serena del seu cor mon entia.

Res més fàcil que pentre un
fals caient exòtic davant els
capitans vergonyants de distincions
aparents, o pentre la ploma a tall

d'herois sentimentals de cinema 2
i ~~dir~~ fer-li dir coses escarnint
el tí d'altres que en altra llengua
les han dit.

Altament tot està traduït al
francès i el francès el saben ja
els cobradors del tramvia i per als
provincials del nostre país no ve
de beixar una altra escala més
d'adaptació de captaire.

Cerquem l'amor i la perfecció
en vosaltres mateixos, la distinció
en els vostres costums, la llum en
els vostres paisatges - que la llum ve
del cel i embolcalla no sols aquest
mon que es tant petit sinó tota
la dansa dels planetes - i cerquem
la font de l'amor gran entre
vostres germans, que res deixa tan
llunye a la emoció com l'escleritat
cànica de la tradició i el record
sagrats dels pares i el desig dels
fills que s'han de dir el nom dels

4

3
vells felins i han de ser
batjats en la mateixa parroquia
on un dia ens Cristiantzaren,
en els grans de les quals ^{ans després} ens hi
trobarem en sortir de la escola,
on hi ^{mai ans després guarem} superem ~~heta~~ un maig florit
la promesa honesta perturbada i on,
cansats de coneixen, fets en
l'embarassa resistida, un dia ens
hi han de detenir nostres últims amics
i ens hi han d'enterrar el Requiescat
in pace, camí de la darrera
~~esta~~ estada.

Això són les rides que no
tenen res de particulars, que són les
fortes. Això - tot això - és la
vida i són els versos de l'Emili
Vendrell que, com un remoreig
d'abelles que totes porten mel
de romaní, us esperen darrera
aquella Partic de prosa on us
detenen massa.

4
Mentre en Vendell senti així
com a home, cantaria bé i millor
com a poeta i mentre canti així
com a poeta cantaria bé i millor
com a tenor que és per lo que glorio-
sament ha estat aridat - i la
devoció del món que ja us el xue-
ra el farà un cormat esclau sinó
que, en el respecte, ens el tornaria
en la mateixa harmonia dels seus
cants.

La missió seva és aquesta amb
el seu art: ~~per~~ estimar i per
estimar la seva terra i, anant
pel món, estimar i per estimar tots
els reus del món als seus indefinits
que no saben que de l'harmonia
de tot lo escultat amb devoció
neix la suprema harmonia de la
vida i la Humanitat, que no
necessita concepcions quiesques per a
ser abarcada ~~car~~ ~~per~~ la b

mis poma i alta representació en E
qualsevol indret de l'arri del mon
on una mare plori o un pare
fuster treballa i canti pensant en la
promesa o en el diuinatge o en
qualsevol palau o escales on hi
hagi un naixement o una mort.
forno a dir que això és la
nda del ventre i això són els
seus versos i això la pedra angular
de la seva personalitat.

Res més fàcil per a mi que
~~per~~ ja tinc l'habilitat de color d'ala
de marca de tant amor i venir
en feines d'un voluntari sacerdot
literari, que penso aquest versos
i, destriant-los i escatint-ne virtuts
i, sense dubte, defectes, fer-ne un
~~per~~ ramell de mortus singulars.

No és feina mera. I no ve
critic. És massa necessitat
de joventut.
Jo ve amic i de tot del ventell.

Jo quan encaixo amb ell
me sento reconfortat. Jo, quan
ell canta, m'hi extasio.

Y perquè no dir-ho? Jo, quan
ell escriu tan fàcilment, amb
tanta bona intenció i descriu a nites,
sento un poc de ~~conticció~~ escupidor
o conticció per haver caigut potser
a estones en temptacions d'habilitats
literàries de gat vell.

Altament, que que no l'cone-
gues, com a català estic fel·lís
d'en Venrell, i m'sembla
algunes nits de concert i triomf
que el públic ~~s'est~~ ven en ell
la ven jove de la Patria.

Deixeu-me tornar a dir,
almenys d'obrir la porta, que jo
no soc el seu crític sinó el
seu amic.

Jo, així com vaig aferrissament
a estreguer la mà en els descans dels

concerts, vull anar-li a donar
l'abraçada de comiat al rai
o al vaixell que se t'endugui
i vull que vagi els meus braços estesos
en el moll quan retorni, empari
i emparat.

y si, aleshores, - llavors no ho vullgui, -
li veis un murol en el front clar
d'amor, o el plelament del pessimisme
als llavis o als ulls una flama de
florir neguitosa, fora quin li recordaria
fragment d'aquest llibre de les seres
cançons.

Li diria:

Toquen dotze campanades
al Campanar de la Sen ...

o li ~~diria~~ recordaria:

He parlat pel correr de l'estimada
i l'he vista al balcó cursant tranquilla

~~a la~~ ~~o la~~

~~Capitulum, de les munt~~
~~diu m. diu m com pot ser~~

~~que em dill ten que becolares
amle tan dolc amor matern,
no t'estimie...~~

y si amb aixó no t' com mo prós prou,
li clauria aquella impressió sera
de la mort:

Jo t'he vista de mil formes:
fina, negra inquieta i gran.

y t'Emili Vendrell, el gloriós
codamí, tornaria a ser meu,
tornaria a ser nostre, tornaria
a ser d'ell mateix.

R. Muntaner de Santia

abril 1921